

Arrest

nr. 273 009 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 mei 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2022 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 4 oktober 2021 reeds internationale bescherming had gevraagd in Duitsland.

1.3. Verweerder richt op 13 december 2021 een verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten, dit op grond van artikel 18(1)(b) van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Op 15 december 2021 stemmen de Duitse autoriteiten in met dit verzoek, op grond van ditzelfde artikel.

1.4. Verzoeker wordt op 24 februari 2022 gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 8 maart 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker wordt een termijn van 10 dagen gegeven om zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten.

1.6. Verzoeker wordt op 17 april 2022 opnieuw gehoord in verband met zijn overdracht aan Duitsland.

1.7. Op 12 mei 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

[...]

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland, op basis van het Dublinakkoord van 15.12.2021, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 18.03.2022, met een termijn van 10 dagen

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 08.03.2022.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 27.04.2022 dat hij niet naar Duitsland wil terugkeren, omdat het een racistisch land is. Hij legt geen bewijsstukken voor om die verklaring te staven. Bij gebrek aan bewijs, kan een loutere verklaring zijn verwijdering niet verhinderen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde zowel op 24.02.2022 tijdens zijn interview in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming als op 27.04.2022 in het hoorrecht afgenomen door een ICAM-coach dat hij

in goede gezondheid verkeert. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 EVRM waarborgt overigens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 08.03.2022. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 27.04.2022 geen andere elementen aan. Hij herhaalt dat hij geen duurzame relatie, kinderen of andere familieleden in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijt naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...].

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij

binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Duitsland en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/33/EU), van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Eerstens wenst verzoeker te benadrukken dat de beslissing van 08.03.2022 manifest laattijdig kenbaar werd gemaakt aan verzoeker (en zelfs buiten de beroepstermijn werd kenbaar gemaakt aan verzoeker). Terwijl de verwerende partij stelt dat de beslissing bijlage 26quater aan verzoeker kenbaar werd gemaakt op 18.03.2022, stelt de sociaal assistente op 08.04.2022 dat noch zijzelf, noch verzoeker in het bezit is gesteld van de beslissing.

Nadat de raadsman van verzoeker dan op 14.04.2022 een kopie vraagt van het dossier tav de verwerende partij, ontvangt hij deze slechts op 25.04.2022...

Daarnaast verwijst verzoeker naar artikel 17 Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), dat bepaalt als volgt:

Artikel 17

Algemene bepalingen betreffende de materiele opvang en gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiele opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun verzoek om internationale bescherming indienen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiele opvangvoorzieningen voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van kwetsbare personen als bedoeld in artikel 21, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiele opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de verzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig lid 3 kunnen de lidstaten van de verzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiele opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een verzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiele opvangvoorzieningen werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. Wanneer de lidstaten materiele opvangvoorzieningen verstrekken in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt de hoogte daarvan vastgesteld op basis van de niveaus die door de betrokken lidstaat krachtens het recht of krachtens de praktijk zijn vastgesteld om nationale onderdanen een fatsoenlijke levensstandaard te bieden. De lidstaten kunnen verzoekers in dit opzicht minder gunstig behandelen dan eigen onderdanen met name indien de materiele steun gedeeltelijk in natura wordt verstrekt of indien die niveaus, die gelden voor onderdanen, een hogere levensstandaard beogen dan die welke deze richtlijn voor verzoekers voorschrijft.

Het AIDA Rapport vermeldt hieromtrent als volgt:

1.2. Obligation to stay in initial reception centres (pagina 82)

As a rule, asylum seekers are required to stay in the initial reception centre where they lodged their application for international protection. Initial reception centres can be designated as "arrival centres" (Ankunftscentren), AnkER-centres or as separate institutions, depending on the way reception is organised in the Federal States. Long term stays in these centres used to be the exception. In recent years, however, the obligation to stay there has been regularly extended.

While the law initially foresaw a minimum stay of 3 months, the maximum was extended to 6 months in 2015. In 2019, the German legislature extended the maximum by another year - i.e. asylum seekers now may be obliged to stay in initial reception centres for up to 18 months.³¹¹

For some groups of asylum seekers, the maximum obligatory stay is even longer:

- Asylum seekers from safe countries of origin have to stay in initial reception centres until their asylum application has been decided upon and - in case of a rejection - until they leave the territory.³¹²
- Since 2019, under certain circumstances, asylum seekers who have failed to cooperate with the authorities have to stay in initial reception centres indefinitely.³¹³
- Federal States are allowed to impose an obligation on applicants to stay in initial reception centres for up to 24 months.³¹⁴

However, the obligation to stay in initial reception centres must be limited to the duration of the first instance procedure until a decision by the BAMF, and may only be prolonged in case the application is rejected as manifestly unfounded or dismissed as inadmissible.³¹⁵

Since 2019, the Asylum Act also provides for a maximum stay of 6 months in initial reception centres for families with minor children. This maximum time period applies to all asylum seekers with minor children pursuant to Section 47(1) of the Asylum Act, as well as to families from safe countries of origin pursuant to Section 47(1a) of the Asylum Act. However, it does not explicitly apply to asylum seekers subject to a Federal State regulation, which extends the stay in initial reception centres to 24 months pursuant to Section 47(1b) Asylum Act. It has been argued that - because of the clear legislative intent to protect families with children - the maximum stay of 6 months must apply to these asylum seekers as well.³¹⁶ However, so far there have not been any court decisions addressing this issue, mainly because it is not entirely clear whether the provision of Section 47(1b) Asylum Act is currently applied in any Federal State.

As far as it has become known, this provision was mainly applied in the so-called "transit centres" in the Federal State of Bavaria, but Bavaria has re-organised its reception system in 2018 and has introduced AnkER-centres throughout the Federal State. The Bavarian Reception Act still contains the obligation to stay in reception centres for up to 24 months,³¹⁷ but it is not clear, if this obligation is still enforced in practice.

The maximum stay in initial reception centres which the law provides for is not obligatory for the Federal States. They are entitled to release asylum seekers from these centres and allocate them to other places within the State. In fact, the obligation may be terminated at any time for reasons of public health, for other reasons of public security and order, e.g. to ensure accommodation and distribution, or for other compelling reasons.³¹⁸ Moreover, the obligation has to be terminated if a threat of deportation (Abschiebungsandrohung) is enforceable and deportation is not possible within a reasonable period of time.³¹⁹ The asylum seeker shall also be released from the initial reception centre if the administrative court granted suspensive effect, with the exception of Dublin cases and those already granted international protection in another Member state.³²⁰

In Bavaria for example, the obligation to stay in initial reception centres for up to 24 months under Section 47(1b) of the Asylum Act had already been introduced in 2017 in three "transit centres" (Manching/Ingolstadt, Regensburg, Deggendorf).³²¹ All of these centres were renamed as AnkER centres in 2018, together with the other Bavarian reception centres. The Bavarian Reception Act in its latest version now generally obliges the following groups to stay in reception centres:

Asylum seekers whose application has been rejected as manifestly unfounded or inadmissible until they leave the country or are deported, but limited to a maximum period of 24 months.³²²

There is no exception for families with minor children in the Bavarian law, which might call into question its conformity with the new Section 47 of the Asylum Act as mentioned above. In 2018, the average duration of the stay varied by nationality e.g. 3-4 months for Syrians, over 36 months for safe country of origin nationals who cannot be returned e.g. due to health reasons, and 10-11 months for others if they appeal a rejection.³²³

Similarly, in Saxony, where an Ank.ER centre also exists, an obligation to stay in reception centres under Section 47(1b) Asylum Act had also been introduced through the state's Refugee Reception Act on 11 December 2018 in conjunction with the Saxon Residence Restriction Extension Decree (Sächsische Wohnpflichtverlängerungsverordnung). This obligation affects the following groups of asylum seekers:³²⁴

- + Asylum seekers from a country of origin with a protection rate lower than 20% until the BAMF has decided upon their applications. The Federal State's government has published a list of 94 countries of origin which fall under this category.³²⁵

- + Asylum seekers whose application has been rejected as manifestly unfounded or inadmissible until they leave the country or are deported.

In both cases, the maximum period of stay is 24 months and minor children and their parents are exempt.³²⁶

The Federal State of North Rhine-Westphalia extended the obligation to stay in initial reception centres to a maximum of 24 months for those whose application has been rejected as manifestly unfounded or inadmissible. Families and children are exempted from this regulation.³²⁷ The latter will be applicable until 1 September 2024.

Finally, the Federal State of Saxony-Anhalt has made use of Section 47(1b) of the Asylum Act, but extended the obligation to 18 months only. Additionally, the State did not only exempt families with children, but also single women, persons with severe physical and psychological illnesses, victims of torture and sexual violence, LGBTIQ and asylum seekers who belong to persecuted minorities.³²⁸

Asylum seekers may leave the premises of the initial reception centres (regardless of whether they are called arrival centres, AnkER-centres or have a different denomination) at any time, subject to no curfew or obligation to stay overnight, but in many centres they have to report to security personnel at the door upon leaving and re-entering. In some AnkER centres such as Regensburg, monitoring of entry and exit is carried out through a bar code card scanned by asylum seekers at the door.³²⁹ The same is true, for example, for initial reception centres in Brandenburg, like Eisenhüttenstadt and Doberlug-Kirchhain. According to house rules, asylum seekers at these facilities are allowed to leave the premises for a maximum of 48 hours only (not including weekends). In the event of prolonged unannounced absence from the initial reception facility, the person concerned can be deregistered and payment of benefits can be suspended.

In general, people can travel freely within the town and district in which the reception centre is located, although the limited accessibility of certain initial reception centres by public transport raises questions concerning freedom of movement. For example, the authorities provide asylum seekers in the AnkER

centres with subsidised public transport tickets. However, residents in accommodation centres attached to AnKER centre (Dependancen) located outside the municipality of the competent AnKER centre- e.g. Schwandorf, located 38km from Regensburg, or Garmisch, located 90km away from Munich - are only provided with public transport tickets to travel to the competent AnKER centre for official appointments such as interviews with the BAMF. Applicants have to cover their own travel costs for any other appointments, including meetings with NGOs or doctors, that are not present in Dependancen. The set-up and location of the Dependancen therefore poses an additional barrier to asylum seekers' access to essential services.³³⁰ In most Federal States, applicants need a special permission to travel to other parts of the state or to other parts of Germany (see Residenzpflicht above).

2.2. Situation in collective accommodation centres and decentralised housing (pagina 92)

Following the initial reception period, asylum seekers are supposed to be sent to a collective accommodation centre within the same Federal State. However, responsibility for housing at this stage of the procedure often lies with the municipalities and many different forms of accommodation have been established. On the local level, accommodation may still consist of collective housing in former army barracks, in (formerly empty) apartment blocks or in housing containers. At the same time, many municipalities have dissolved collective accommodation centres from the 1990s onwards and are now permitting asylum seekers to rent an apartment on the housing market or in council housing. As mentioned in Types of Accommodation, decentralised accommodation is more common in some regions than in others, so whether asylum seekers are housed in collective accommodation or in apartments depends heavily on the situation of the municipalities.

Studies have repeatedly shown that living conditions of asylum seekers differed considerably between regions and sometimes even within the same town. For example, some municipalities have a policy of generally allowing asylum seekers to live in apartments, which they have to find and rent on their own. In some areas, this is almost impossible in practice for many asylum seekers, since rents are unaffordable in privately owned apartments and space in council housing is extremely limited. This may lead to a situation in which asylum seekers have to stay in collective accommodation centres although they are technically not required to do so.

Because different policies are pursued on regional and local level, it is impossible to make general statements on the standards of living in the follow-up accommodation facilities.

It has also been pointed out that living conditions in individual apartments are not necessarily better than in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations). Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as "camps" by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs.

While occupancy rates have improved in recent years, some aspects of collective accommodation centres continue to be identified as problematic by asylum seekers and NGOs. Facilities are often isolated or in remote locations. Many temporary facilities do not comply with basic standards and do not guarantee privacy.³⁶¹ According to reports this has led to serious health problems for some asylum seekers, especially in cases of long stays in collective accommodation centres. In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist. The quality of food is often criticised where food is handed out in the form of pre-packed meals.

Concerns have also been raised around limited space and equipment for recreation, including for children, in some facilities. In some centres, no separate and quiet space is available for children, for example to do their home work for school.³⁶³

Furthermore, many facilities lack qualified staff, thus highlighting the crucial role played by NGOs and volunteers, particularly regarding counselling and integration. A lack of communication between authorities and NGOs and/or volunteers has also been flagged problematic.

De Dienst Vreemdelingen zaken verwijst naar het AIDA rapport en stelt dat er geen systematische tekortkomingen zouden zijn, zodat een overdracht te rechtvaardigen zou zijn.

Uit de informatie waar verzoeker over beschikt, blijkt overduidelijk dat er zeer veel problemen bestaan m.b.t. de opvangmogelijkheden van asielzoekers in Duitsland: zo dient erop gewezen te worden dat voorzieningen vaak geïsoleerd zijn of op afgelegen locaties. Veel tijdelijke voorzieningen voldoen niet aan basisnormen en het recht op privacy wordt niet gegarandeerd. Voor sommige asielzoekers heeft dit geleid tot ernstige gezondheidsproblemen. Er is ook bezorgdheid geuit over de beperkte ruimte en uitrusting

voor recreatie, ook voor kinderen, in sommige faciliteiten. In sommige centra is geen aparte en rustige ruimte beschikbaar voor kinderen, bijvoorbeeld om hun huiswerk voor school te maken. Bovendien ontbreekt het veel faciliteiten aan gekwalificeerd personeel, wat de cruciale rol van ngo's en vrijwilligers onderstreept, met name wat betreft counseling en integratie. Een gebrek aan communicatie tussen autoriteiten en ngo's en / of vrijwilligers wordt ook als problematisch aangemerkt.

Deze informatie is nochtans bekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en toch stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen systematische tekortkomingen zouden zijn in Duitsland wat betreft de opvangmogelijkheden.

Bij een terugkeer naar Duitsland is de toepassing van artikel 17 van bovengenoemde Richtlijn 2013/33/EU zeker met gegarandeerd, juist integendeel."

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat een onmiddellijke terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat, zijnde Duitsland, in uitvoering van het Dublinakkoord van 15 december 2021 zich opdringt, omdat verzoeker naliet om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om zich binnen een termijn van tien dagen naar Duitsland te begeven (bijlage 26quater betekend op 18 maart 2022). Verweerder heeft hierbij uiteengezet waarom volgens hem geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aan de orde is. Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.4. In de mate dat verzoeker een inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing wordt het middel bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.5. In eerste instantie voert verzoeker aan dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2022 hem manifest laattijdig werd betekend. Hij voegt een email van een sociaal assistente van het opvangcentrum van Lommel van 8 april 2022 dat de bijlage 26quater noch door het centrum noch door verzoeker zou zijn ontvangen. Hij geeft verder aan dat zijn raadsman pas op 25 april 2022 een kopie mocht ontvangen van zijn administratief dossier.

Uit de stukken zoals deze voorliggen bij de Raad blijkt evenwel dat verzoeker, in het kader van zijn procedure voor internationale bescherming, op 24 februari 2022 uitdrukkelijk woonplaats koos op het adres van het Fedasil opvangcentrum in Lommel. De zogenaamde bijlage 26quater van 8 maart 2022 werd op 15 maart 2022 aangetekend verzonden naar verzoeker op het adres van de gekozen woonplaats. Een controle van het nummer van de aangetekende zending leert dat Bpost deze zending heeft geleverd op 23 maart 2022. Op het eerste zich werd het overdrachtsbesluit dus wel degelijk correct betekend aan verzoeker op de door hem gekozen woonplaats. Daarenboven geeft verzoeker ook aan dat hij via zijn raadsman op 25 april 2022 kennis kreeg van zijn administratief dossier, waarin de bijlage 26quater zit vervat. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verweerder verkeerd of onterecht heeft geoordeeld dat verzoeker naliet om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om zich binnen een termijn van tien dagen

naar de verantwoordelijke lidstaat Duitsland te begeven waardoor er grond is voor een gedwongen terugleiding naar deze lidstaat.

3.3.6. In tweede instantie betoogt verzoeker, met verwijzing naar artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU en naar het AIDA-rapport, dat er wel degelijk systematische tekortkomingen zijn inzake de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland. Hij geeft aan dat de voorzieningen vaak geïsoleerd of op afgelegen plaatsen zijn, dat sommige tijdelijke voorzieningen niet voldoen aan een van de basisnormen en het recht op privacy er niet is gegarandeerd, dat er in sommige faciliteiten bezorgdheid is over de beperkte ruimte en uitrusting voor recreatie, dat niet in alle centra een aparte en rustige ruimte beschikbaar is voor kinderen en dat er een gebrek is aan gekwalificeerd personeel en aan communicatie tussen autoriteiten en ngo's en/of vrijwilligers.

Zoals verweerder correct vaststelde in de bestreden beslissing, werd de beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2022. Een lezing van deze beslissingen leert dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht naar de situatie van verzoekers om internationale bescherming, die in het kader van de Dublin III-verordening aan Duitsland worden overgedragen. Er werd door verweerder bij dit onderzoek rekening gehouden met het AIDA-rapport over Duitsland, laatste update in 2020. Verweerder oordeelde als volgt:

“Considérant que l'Allemagne est soumise à la Directive européenne 2013/33/UE quant aux normes minimales pour l'accueil des demandeurs de protection internationale dans les États membres de sorte que l'intéressé, en tant que demandeur de protection internationale, pourra jouir des modalités des conditions d'accueil prévue par cette directive en Allemagne ;

Considérant qu'il ressort du rapport AIDA qu'il existe trois formes d'hébergement en Allemagne : les centres d'accueil initial (y compris les centre AnkER, voir ci-dessous), les centres d'hébergement collectifs et l'hébergement décentralisé (AIDA, p. 84);

Considérant que des centres d'accueil « d'arrivée, de décision et de retour » (« AnkER ») ont été instaurés dans certains Etats fédéraux, centralisant tous les activités en un seul lieu et de raccourcir la procédure de protection internationale ; qu'en 2019, la durée moyenne d'une procédure en première instance dans ces centres d'arrivée, de décision et de retour était de 2 mois (AIDA, p. 27) ;

Considérant qu'en vertu de la législation allemande, les demandeurs de protection internationale sont - dans un premier temps - logés dans des centres d'accueil initial, durant une période pouvant aller jusqu'à 18 mois (6 mois pour les familles avec enfant) (AIDA, p. 82, p.84); considérant qu'il ressort du rapport AIDA que l'obligation de séjour dans les centres d'accueil initial doit être limitée à la durée de la procédure de première instance jusqu'à la décision du BAMF, et ne peut être prolongée que dans le cas où la demande est rejetée comme manifestement infondée ou irrecevable ;

Considérant qu'après cette période de d'accueil initial, les demandeurs de protection internationale sont hébergés dans des centres d'hébergement collectif ou individuel ; que les centre d'hébergement collectif sont généralement situés dans le même Etat fédéral que le centre d'accueil initial et où les demandeurs doivent rester pour le temps restant de leur procédure (AIDA, p. 18, p.88) ;

Considérant qu'il ressort du rapport AIDA que les demandeurs de protection internationale continuent à bénéficier de l'aide matérielle tout au long de leur procédure de recours (AIDA, p.73) ;

Considérant qu'il ressort du rapport AIDA que l'aide matérielle est limité géographiquement à l'endroit auquel le demandeur a été assigné (AIDA, p. 73); que les autorités locales disposent d'un pouvoir discrétionnaire quant à la forme de l'aide matérielle (AIDA, p. 75); considérant que bien que la législation allemande prévoit que les demandeurs de protection internationale font d'abord usage de leur propres revenus avant de pouvoir bénéficier de l'aide matérielle étatique, cette règle n'est pas souvent appliquée en pratique et les demandeurs de protection internationale peuvent bénéficier de l'aide matérielle dès l'introduction de leur demande ; que cette aide matérielle basique couvre, à part l'aide médicale, les frais de nourriture, de logement, de chauffage, d'habillement et d'hygiène personnelle ainsi que les frais de transports et de téléphonie; qu'il ressort du rapport AIDA que d'autres prestations peuvent être accordées dans des cas individuels (sur demande) si elles sont nécessaires pour sauvegarder les moyens d'existence ou l'état de santé (AIDA, p. 74) ; considérant que selon le rapport AIDA que les demandeurs de protection internationale qui sont hébergés dans des centres d'accueil ne reçoivent généralement que des prestations non monétaires ;

Considérant que les conditions de vie peuvent varier d'un centre d'accueil à l'autre (AIDA, p. 90), mais que si le rapport AIDA mentionne certains manquements dans certains centres d'accueil, il n'établit pas que ceux-ci sont automatiques et systématiques, et que le rapport AIDA (pp. 73-92) n'établit pas que les

demandeurs de protection internationale en Allemagne se retrouvent, de manière systématique et automatique, sans aide et assistance ;

Considérant qu'il ressort du rapport AIDA que les conditions d'accueil pour les personnes dont la demande de protection internationale a été rejetée et qui se sont vu délivrées un ordre de quitter le territoire peuvent être réduites (AIDA, p. 77) ; considérant cependant que les conditions de réception peuvent être rétablies au niveau normal à un stade ultérieur, notamment suite à l'introduction d'une nouvelle demande de protection internationale (AIDA, p. 78) ;

Considérant que l'intéressé, en tant que demandeur de protection internationale, sera donc pris en charge par les autorités allemandes (logement et soins de santé notamment, voir ci-dessus) ;

Considérant encore qu'il ressort de la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme qu'une simple possibilité de mauvais traitement, en raison d'une conjoncture instable dans un pays, n'entraîne pas en soi une violation de l'article 3 de la CEDH (voir Cour Européenne des droits de l'homme, 30/10/1991, Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, §111) ;

Considérant que des conditions de traitement moins favorables en Allemagne qu'en Belgique ne constituent pas selon la Cour Européenne des Droits de l'Homme une violation de son article 3 (voir, dans ce sens, par exemple, l'arrêt du CCE, n°218 084 du 11 mars 2019 (dans l'affaire X /III), X c État belge, pt 4.3, d ; voir également l'arrêt de la CJUE du 19 mars 2019, Affaire C-163/17, Abubacarr Jawo contre Bundesrepublik Deutschland, § 97) ;

Considérant que l'Allemagne est un État membre de l'Union européenne soumis aux mêmes normes européennes et internationales en matière de droits de l'homme que la Belgique, notamment la CEDH ; qu'en outre, les directives 2011/95/UE du Parlement européen et du Conseil du 13 décembre 2011 concernant les normes relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir bénéficier d'une protection internationale, à un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes pouvant bénéficier de la protection subsidiaire, et au contenu de cette protection (ci-après, « directive qualification »), 2013/32/UE du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale (ci-après, « directive procédure ») et la directive accueil ont été intégrées dans le droit national allemand de sorte que l'on ne peut considérer que les autorités allemandes pourraient avoir une attitude différente de celle des autres États membres lors de l'examen de la demande de protection internationale de l'intéressé ;

[...]

Considérant une fois encore que l'Allemagne est un État membre de l'Union européenne soumis aux mêmes normes européennes et internationales en matière de Droits de l'Homme que la Belgique, notamment la CEDH ; que l'Allemagne est, à l'instar de la Belgique, un État de droit, démocratique et respectueux des droits de l'Homme, doté d'institutions indépendantes qui garantissent au demandeur de protection internationale un traitement juste et impartial et devant lesquelles l'intéressé peut faire valoir ses droits, notamment s'il estime que ceux-ci ne sont pas respectés, que ce soit par un tiers ou par les autorités elles-mêmes ;

Considérant qu'en ce qui concerne un risque possible d'exposition à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH du fait de la prise en charge de l'intéressé par l'Allemagne, l'analyse approfondie du rapport AIDA (pp. 14-149) permet d'affirmer, bien qu'il met l'accent sur certains manquements, qu'on ne peut pas conclure de la part des autorités allemandes à une intention volontaire d'attenter à la vie, la liberté ou l'intégrité des demandeurs de protection internationale ni que la gestion de la procédure de protection internationale (AIDA, pp. 14-72) et les conditions d'accueil des demandeurs de protection internationale (AIDA, pp. 73-103) en Allemagne ont des déficiences structurelles qui exposeraient ces derniers à un traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH et l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. Ce rapport n'établit pas que les demandeurs de protection internationale en Allemagne se retrouvent systématiquement et automatiquement sans aide et assistance. De même, il fait apparaître qu'une personne ne sera pas automatiquement et systématiquement victime de mauvais traitements ou de traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH, du seul fait de son statut de demandeur de protection internationale ou de sa possible appartenance à ce groupe vulnérable ;

Considérant en outre que le Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés (« UNHCR ») n'a pas publié récemment de rapport dans lequel il indiquerait que le système de la procédure et des conditions d'accueil des demandeurs de protection internationale en Allemagne exposerait les demandeurs de protection internationale transférés en Allemagne dans le cadre du Règlement 604/2013 à des défauts structurels qui s'apparenteraient à des traitements inhumains ou dégradants dans le sens de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ; et que le UNHCR n'a pas publié de rapport ou d'avis interdisant ou recommandant l'arrêt des transferts vers l'Allemagne, dans le cadre du Règlement 604/2013, du fait d'éventuelles insuffisances structurelles ;

Considérant que, selon les termes de Verica Trstenjak (avocat général auprès la Cour de Justice de l'Union Européenne) : « conformément à la jurisprudence constante, il y a lieu, pour interpréter une

disposition du droit de l'Union, de tenir compte non seulement des termes de celle-ci, mais également de son contexte et des objectifs poursuivis par la réglementation dont elle fait partie ; voir, notamment, arrêt du 29 janvier 2009, Petrosian e.a. (C 19/08, Ree. p. I 495, point 34). (note n°53) » ; que le considérant 125 des conclusions de l'avocat général du 22.09.2011 dans l'affaire C411/10 (Affaire C 411/10 N. S. contre Secretary of State for the Home Department) indique qu'« il ne serait d'ailleurs guère compatible avec les objectifs du règlement n° 343/2003 (remplacé par le règlement 604/2013, ndlr) que la moindre infraction aux directives 2003/9, 2004/83 ou 2005/85 (remplacées respectivement par les directives 2013/33, 2011/95 et 2013/32. ndlr) suffise à empêcher tout transfert d'un demandeur de protection internationale vers l'État membre normalement compétent (53). En effet, le règlement n° 343/2003 vise à instaurer une méthode claire et opérationnelle permettant de déterminer rapidement l'État membre compétent à connaître d'une demande de protection internationale (54). Pour réaliser cet objectif le règlement n° 343/2003 prévoit qu'un seul État membre, désigné sur la base de critères objectifs, soit compétent à connaître d'une demande de protection internationale introduite dans un quelconque pays de l'Union. (...) » ;

Ainsi, comme l'énonce le considérant n°85 de l'Arrêt de la Cour de Justice de l'Union Européenne du 21.12.2011 dans les affaires jointes C-411/10 et C-493/10 (N.S. contre Secretary of State for the Home Department et M.E. et al. Contre Refugee Applications Commissioner, Ministry for Justice, Equality and Law Reform) : « (...) si toute violation des dispositions isolées des directives 2003/9, 2004/83 ou 2005/85(actuellement, directives 2013/33, 2011/95 et 2013/32, ndlr) par l'État membre compétent devait avoir pour conséquence que l'État membre dans lequel a été introduite une demande d'asile serait empêché de transférer le demandeur dans ce premier État, cette conséquence aurait pour effet d'ajouter aux critères de détermination de l'État membre compétent énoncés au chapitre III du règlement no 343/2003 (604/2013, ndlr) un critère supplémentaire d'exclusion selon lequel des violations mineures aux règles des directives susmentionnées commises dans un État membre déterminé pourraient avoir pour effet d'exonérer celui-ci des obligations prévues par ledit règlement. Une telle conséquence viderait lesdites obligations de leur substance et compromettrait la réalisation de l'objectif de désigner rapidement l'État membre compétent pour connaître d'une demande d'asile introduite dans l'Union. » ;

Dès lors, il n'est pas établi à la lecture du rapport précité et du dossier de l'intéressé que ce dernier sera exposé de manière systématique et automatique à un traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH et l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

Considérant enfin que compte tenu des éléments invoqués ci-dessus, les autorités belges décident de ne pas faire application de l'article 17-1 du règlement 604/2013 ;

[...]"

Verweerder stelde aldus reeds vast dat verzoeker in Duitsland zal kunnen genieten van de opvangvoorzieningen zoals voorzien in de richtlijn 2013/33/EU. Hij oordeelde dat de levensomstandigheden in de verschillende centra weliswaar kunnen verschillen en in bepaalde centra tekortkomingen zijn vastgesteld, maar zonder dat uit het AIDA-rapport kan blijken dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen die de overdracht in de weg staan.

Zoals reeds werd vastgesteld, geven de voorliggende stukken aan dat de bijlage 26quater van 8 maart 2022 verzoeker correct werd betekend op de door hem gekozen woonplaats. Indien hij van mening is dat hij niet akkoord kan gaan met de in deze beslissingen gedane beoordeling stond het hem vrij hiertegen in beroep te gaan bij de Raad, wat tot hertoe niet het geval blijkt te zijn.

Toen verzoeker op 27 april 2022 nogmaals werd verhoord in verband met zijn overdracht aan Duitsland, stelde hij weliswaar niet te willen terugkeren naar Duitsland, maar zonder hierbij te wijzen op enig probleem inzake de opvang in Duitsland. Hij wees er enkel op dat volgens hem Duitsland een racistisch land is, waaromtrent verweerder stelde dat verzoeker met deze loutere bewering niet aantoonde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er valt dus niet in te zien waarom verweerder in de bestreden beslissing zelf nog een hernieuwd onderzoek diende door te voeren inzake de opvangmogelijkheden in Duitsland.

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat uit wat voorafgaat blijkt dat voorafgaand aan verzoekers overdracht aan Duitsland een concreet en nauwgezet onderzoek inzake de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland heeft plaatsgevonden, aan de hand van het gezaghebbende AIDA-rapport. Op basis van dit rapport werd geoordeeld dat verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-verordening naar Duitsland worden overgedragen aldaar aanspraak kunnen maken op opvang en dat deze in de praktijk niet zal worden geweigerd, hetgeen trouwens ook bevestiging vindt in de overnamebevestiging van de Duitse instanties van 15 december

2021, waaruit blijkt dat verzoeker zich dient aan te melden bij het centrum voor eerste aanmelding, "EAE der ZAB Eiselhüttenstadt, Poststr. 72, 15890 Eisenhüttenstadt". Verzoeker kan er gedurende de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De Raad wenst ook nog in herinnering te brengen dat volgens het Hof van Justitie "[...] *het niet in overeenstemming [zou] zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.*" Om deze reden is de overdracht enkel niet mogelijk "[i]n geval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (HvJ 21 december 2011, de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 -86).

Verweerder heeft een onderzoek gevoerd naar de vraag of een overdracht van verzoeker naar Duitsland problematisch kan zijn, waarbij rekening gehouden werd met verzoekers verklaringen, zijn persoonlijke situatie en de algemene situatie, zoals bekend op basis van de algemene rapporten aangaande Duitsland. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij in Duitsland geen materiële opvang zal krijgen in de zin van artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU. Uit het eerder door verweerder gedane onderzoek blijkt dat verzoeker in Duitsland toegang zal hebben tot adequate materiële opvangvoorzieningen. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog geenszins aan dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen die verhinderen dat er nog overdrachten aan Duitsland kunnen plaatsvinden. Hij toont evenmin aan een kwetsbaar profiel te hebben.

3.3.7. Een schending van artikel 17 van de richtlijn 2013/33/EU of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

3.3.8. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.9. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

I. CORNELIS